

Β' εξώστης

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΤΟΜΚΟΣ

Καιρός για κρέας στην αρένα...

Μόνον που το κρέας το οποίο πετάνε στα θλιοντάρια είναι σάπιο, όπως φαίνεται και από την αδιαφορία των θλιονταριών να το πλησιάσουν. Τι Μαντέλη τους πετάνε, τι Κοντό και Μπασιάκο, τι Δρυ, τι Φωτιάδη... Ακόμη και τους δήλους κραταιούς Ρουσόπουλο, Βουλγαράκη και Τσοχατζόπουλο τους ρίχνουν, τίποτα τα θλιοντάρια... Πλησιάζουν λίγο, μυρίζουν και φεύγουν! Τι να φάει κανείς από τα φοφίμια; Λεφτά έχετε να ρίξετε; Τότε ναι, τσίστε! Αλλιώς ξεπαρεού...

Το κακό με όλα αυτά είναι ότι κοντά στα ξερά καίγονται και τα χλωρά. Κι έτσι, ενώ υπάρχουν φορείς και άνθρωποι που τους διαχειρίστηκαν με απόλυτη ευπρέπεια, αντί για εκτίμηση και έπαινο εισπράτουν και αυτοί την απόλυτη απαξίωση. Διάγουμε μέρες κατά τις οποίες όποιος ενεπλήθη με διαχείριση δημοσίου χρήματος θεωρείται δεδομένα κλέφτης και στην παραμορφωτική όραση του κόσμου κυκλοφορεί με ριγέ στολή φυλακισμένου.

Φυσικά ο πολιτισμός δεν εξαιρείται από το σκηνικό αυτό. Όταν το ένα κομμάτι, από αυτά τα σάπια που πετιέται προς τέρψιν οφθαλμών στην τηλεοπτική αρένα, έχει τη γεύση του Βουλγαράκη, ο οποίος θήτευσε μεταξύ των άλλων και υπουργός Πολιτισμού, τότε...

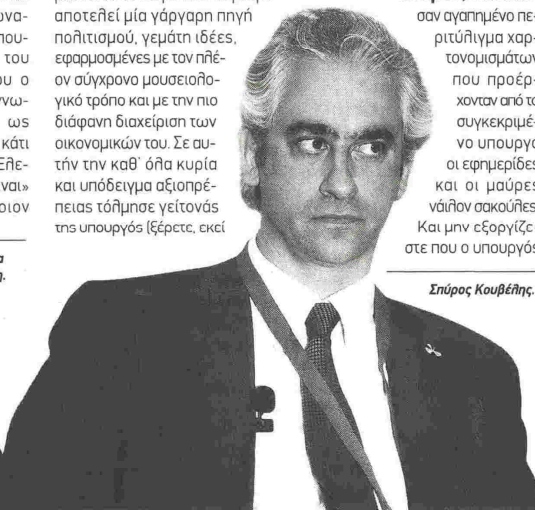

Λουκία Ρικάκη.

τε όλος ο πολιτισμός γίνεται εύκολα αντικείμενο ανθρωποφαγίας. Ίσως όχι τόσο άδικα, αφού, όπως μου εξομολογήθηκε ένας άνθρωπος του πολιτισμού, ο οποίος συνεργάζεται επί δεκαπέντε συναπτά έτη με κάθε πολιτικό που πέρασε από την Μπουμπουλίνας, το χρυσό μετάλλιο αδιαφρανοσύ διαχείρισης κερδίζει άνετα ο Γιώργος Βουλγαράκης. Με ιδιαίτερη προτίμηση σε πολιτιστικούς φορείς και σπλιόγους της Α' Αθηνών, όπου εκλεγόταν (να ένα ρήμα το οποίο είναι πλέον άχρηστο για το λεξιλόγιο του Γιώργου...), τα λεφτά έφευγαν, χωρίς να τηρηθεί στο παραμικρό το όποιο πρωτόκολλο ή η ο όποια αξιοκρατία. Με τα χρυσά μανικετόκουμια και τα κολληνακίωτικα πουκάμισα του Γιαννέτου ο Γιώργος (γνωστός και ως «μπάρσ», κάτι ξέρετε εσύ, Έλβα!) έλεγε «ναι» σε όποιον

τον πλησίαζε και σε ό,τι του ζητούσε, την ώρα που το μυαλό του αγωνιούσε για τις καιρικές συνθήκες της Αράχοβας σε κάθε επερχόμενο Σαββατοκύριακο. Κατόπιν ανέθετε στους υπαλλήλους του να βρουν τον τρόπο να πάνε τα λεφτά εκεί όπου είχε υποσχεθεί, έστω και χωρίς την τήρηση των νομότυπων οδών.

Άρα το ζητούμενο δεν είναι το «πού πήγαν τα λεφτά», αλλά «πώς πήγαν τα λεφτά». Θυμάμαι για παράδειγμα την εξομολόγηση της τεράστιας σε σημασία για τον πολιτισμό της Θεσσαλονίκης Αθίνας Τελλόγηλου, όταν προσπαθούσε να στήσει το κληροδότημα της οικογενείας της (αυτής και του συζύγου της), το περίφημο Τελλόγηλο Ίδρυμα. Αυτό το χώρο που σίγουρα αποτελεί μία γάργαρη πηγή πολιτισμού, γεμάτη ιδέες, εφαρμοσμένες με τον πλέον σύγχρονο μουσειολογικό τρόπο και με την πιο διάφανη διαχείριση των οικονομικών του. Σε αυτήν την καθ' όλα κυρία και υπόδειγμα αξιοσπείρειας τώλημσε γείτονάς της υπουργός (ξέρετε, εκεί

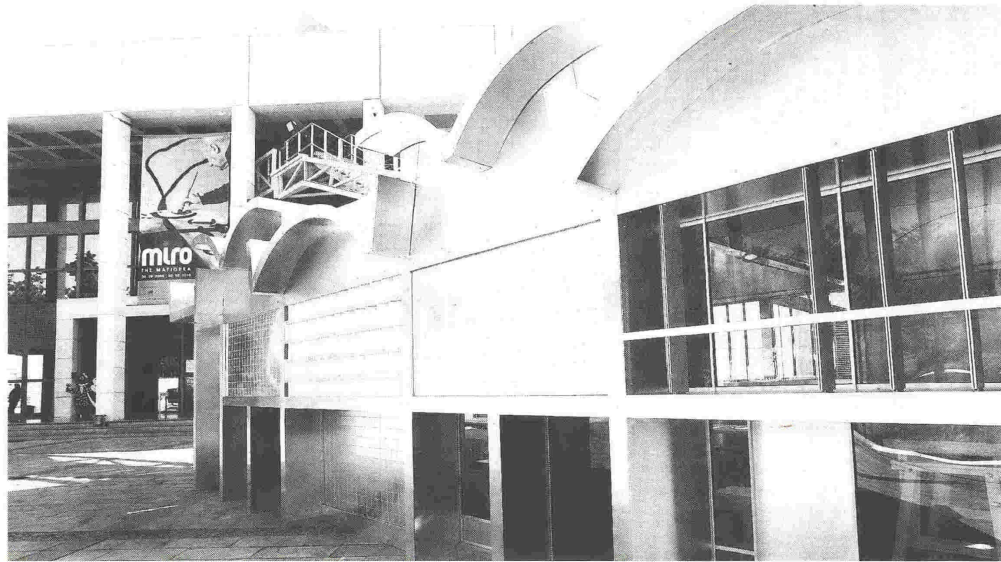
Σπύρος Κουβέλης.

στην ηλιετία Αριστοτέλους) να της στείλει μερικά εκατομμύρια (βραχυμέρες τότε) τυλιγμένα σε εφημερίδα, για να ολοκληρώσει το οικοδόμημά της. Λεφτά που τόσο ανάγκη τα είχε και όμως τα επέστρεψε στον αποσταθέα πλέγοντας. «Βρείτε, σας παρακαλώ, έναν πιο ευπρεπή τρόπο να μου τα στείψετε και τότε εγώ θα τα δεχτώ!». Φυσικά ο τρόπος ήταν δύσκολο να βρεθεί (πού να σκεφτεί ένας υπουργός παραστατικά και αποδείξει!) κι έτσι τα χρήματα πήραν το δρόμο της επιστροφής. Δρόμο πήραν, δρόμο αφήσαν, όπως λένε και στα παραμύθια, και κάποτε τα λεφτά που περίσσεψαν έφτασαν πίσω στον υπουργό.

Γιατί, όπως έμαθα εκ των υστέρων, αποτελούσαν αγαστημένο περιτύλιγμα χαρτονομισμάτων που προέρχονταν από το συγκεκριμένο υπουργό οι εφημερίδες και οι μαύρες νάιλον σακούλες. Και μην εφοργίζεστε που ο υπουργός

δίεθετε μόνον πολιτιστικές και όχι και οικογενειακές ευαισθησίες, ώστε να χρησιμοποιεί για τη μεταφορά των επιχορηγήσεων ανακυκλώσιμες συσκευασίες. Στο κάτω, κάτω μπορεί η συσκευασία να μην ήταν ανακυκλώσιμη, ήταν όμως ανακυκλώσιμο το περιεχόμενό της (εξ ου και το γνωστό «το χρήμα είναι για να κυκλοφορεί»). Δηλαδή, όταν ξεκινούσε η μούρη νάιλον σακούλα το ταξίδι της, έδινε την ευκαιρία σε πολύ κόσμο να συμμετάσχει σε αυτό το ταξίδι, αφαιρώντας κατά τη πράξη και με τη μαρξιστική θεωρία. Έτσι το ταξίδι αυτό το απολαμβάναν πολλοί και ακόμη περισσότεροι, όταν το εισιτήριο ήταν μετ' επιστροφής, όπως στη μία και μοναδική περίπτωση του Τελλόγηλου.

Άντε να βρεθούν τώρα χρήματα για παραγωγικές δραστηριότητες, όπως ένα παράδειγμα το ετήσιο Ecofilm Festival της Ρόδου, που οργανώνει κάθε χρόνο η ιδιαίτερα δραστήρια Λουκία Ρικάκη. Έτσι ένα φεστιβάλ, στην ίδρυση του οποίου συμμετείχε και ο νυν υπουργός Σπύρος Κουβέλης, με απόλυτη βοήθεια και στήριξη από το νυν (νεοδημοκράτη) δήμαρχο Χατζή Χατζνευμίου, φαίνεται να αντιμετωπίζει προβλήματα επιβιώσεως. Κι αυτό γιατί στο γενικότερο πνεύμα των καιρών οι αντιδραστικοί παράγοντες της τοπικής κοινωνίας βρήκαν την ευκαιρία να εκδηλώσουν τη βλακεία τους, πετώντας στην αρένα ακόμη και ζωντανό κρέας...

Το Τελλόγηλο όταν φιλοξενούσε την έκθεση Miro.